

Po dokončanej sedemletnej vojski se poverne omenjeni stotnik s svojo četo, okinčan z mnogimi častnimi znamnji na persih, skozi vas, kjer so prebivali njegovi starši. Ko njegovi starši to veselo novico zvedó, grejo mu naproti ter ga z veseljem pričakujejo, kajti že več let niso videli svojega ljubega sina. In glej! Komaj stotnik svoje starše med čakajočimi vgléda, skoči naglo raz konja, gnjede se skozi ljudstvo in je veselo sprejme v svoje naročje, ter objema z nepopisljivim veseljem. Pa to še ni bilo vse. Hitro je pelje v svoje stanovanje, in odsihmal so morali vselej ž njim pri enej mizi jesti, tudi takrat, če je imel kake imenitne gosti okrog sebe.

Neki prederzni častnik ga enkrat šaljivo vpraša, zakaj da kmetje pri njegovej mizi jedó? Al blagi sin ga zaverne rekoč: „Kako bi ne ljubil in častil svojih največjih dobrotnikov? Preden sem bil jaz stotnik bil sem že davno poprej njih otrok!“

Njegov general zvedši, kako stotnik svoje starše spoštuje, ponudi se mu sam v gostje. Pa stotnikovi starši to zvedši, ta dan sami niso hotli k mizi, izgovarjaje se, da jim ta čast nikakor ne gré.

General pride rés h kosilu; ko pa stotnikovih staršev pri mizi ne vidi vpraša ga, kje da so? Stotnik ne vé kaj odgovoriti. General pa to berž sam ugane, gre po stotnikove starše in je posadí zraven sebe ter se prav prijazno ž njimi pogovarja. — Pozneje je general lepo ravnanje mladega stotnika tudi kralju naznanil in mu ga zeló priporočil.

Kmaló nató pride enkrat stotnik v glavno mesto, kjer ga kralj povabi k obedu in se prav ljubeznjivo ž njim pogovarja. Med drugim ga tudi vpraša, kje je doma in kdo so njegovi starši? Stotnik mu na vsa njegova vprašanja pové brez ovinkov, da je iz kmečke rodovine, in da so njegovi starši tako revni, da morajo pri njem živeti. Kralj ga očitno pohvali in pravi: „Tako je prav! Kdor ljubi in spoštuje svoje starše, ta je vse častí vreden; kdor pa je zaničuje, ni vreden, da ga nosi zemlja in ga svitlo solnce obséva. „Spoštuj očeta in mater!“ to je zapoved, katera nam že na tem svetu obeta srečo in blagoslov božji.“

P. Gros.

Zvon naš prijatelj.

Kedar zora priblišči,
Že zvonjenje se glasi,
Kličé vstati zgodnji čas
Ter k molitvi vabi nas.

Ko približa poldne se,
Solnca žarek močno žgé
Zopet s stolpa nam doni:
„Prid' te in počijte si.“

In ko solnce gre v zatón,
Vse pohaja že na dom,
Zvon premilo se glasi
In nam lahko noč želí.

Pride pa Gospodov dan,
Al kak drugi praznovan,
Zvon nas vabi v cerkev vse,
K Bogu dviga nam sercé.

Ko se dnevi nam stekó,
Nam pustiti je zemljó;
Tužno poje mili zvon
Ter nas spremlja v večni dom.

Zvon premili, oj tvoj glas,
Daj da slušam vsaki čas!
Me pripelji enkrat tjé
Kjer veselje večno je!

P. Gros.